

“ฉันกังวลนะ” ยามาชิตะพูด “พอคิดว่าจะลืมเรื่องของบ้านหลังนี้”
ผมก็เหมือนกัน พยายามจะนึกถึงเรื่องคุณตาตอนอยู่ในห้องของตัวเอง
ยิ่งพยายามจะนึกถึงก็รู้สึกเหมือนเรื่องต่าง ๆ ตกหล่นไป
กระวนกระวายจนอยู่เฉยไม่ได้
“ฉันเลยตั้งใจว่าจะจำแค่หนทางเดินก่อนนี้ให้ได้”
ฉันหัวไม่ดี แต่คิดว่าแค่เรื่องเดียวคงจำได้”

tale.
Timeless tales, Boundless Imagination

สวนฤดูร้อนแห่งวัยเยาว์ ของพวกเราและคุณตา

夏の庭

ยูโมโตะ คาซุมิ

เขียน

พิมพ์รัก สุขสวัสดิ์

แปล

พอมีคนมองก็ทำให้กระฉับกระเฉงขึ้นมาได้ในบางครั้งจริงๆ นั่นละ
อย่างตอนที่ผมอ่านหนังสือตรงโต๊ะในห้องครัวข้างแม่ที่กำลังทำอาหาร
จะมีสมาธิกว่าตอนอยู่คนเดียวในห้อง
- ยูโมโตะ คาซุมิ

การอ่านคือรากฐานแห่งชีวิต

คำนำสำนักพิมพ์

“ความตายคืออะไรหรือครับ” เสียงของเด็กน้อยเอ่ยถาม
แผ่วเบาพร้อมแวตารั้วเดียวสา ฝ้ายคนถูกถามไม่แน่ใจนักว่าจะต้อง
ให้คำตอบแบบไหนเด็กน้อยถึงจะเข้าใจอย่างแจ่มชัด “หมายความว่า
จะไม่มีวันได้เล่นด้วยกันอีกแล้วหรือครับ” เด็กน้อยจึงตอบตามที่
เข้าใจก่อนจะได้ยินคำพูดใด

“หมายความว่าคนคนนั้นย้ายจากตรงนี้ไปอยู่ในนั้นไงจ๊ะ”
เธอว่าพลางชี้นิ้วไปที่หน้าอกด้านซ้ายของเด็กน้อย “เข้าไปอยู่ใน
หัวใจและความทรงจำของเรา เมื่อไหร่ที่คิดถึงขึ้นมา ก็จะมี
เหมือนว่าเขายังมีชีวิตอยู่ในความทรงจำของเราเสมอ ไม่ว่าจะ
ผ่านไปนานแค่ไหนก็ตาม”

เรื่องราวในหนังสือสวนฤดูร้อนแห่งวัยเยาว์ของพวกเรา
และคุณตา เกิดจากความอยากรู้อยากเห็นตามประสาเด็กน้อย
อ่อนต่อโลก ผู้ไม่เคยกลัวขีดและเผชิญหน้ากับความตาย สำหรับ
เด็กน้อยเหล่านั้น “ความตาย” ที่ได้ยินแบบผ่านๆ ฟังดูเหมือน
ปีศาจลึกลับที่น่าหวาดกลัวแต่ก็ชวนให้ค้นหา

แล้วคำตอบที่เหล่าเด็กน้อยได้เจอคืออะไร... มิตรภาพ
ความทรงจำ และความเสียใจ ฤดูร้อนครั้งนี้จะเป็นบทเรียน
ครั้งยิ่งใหญ่ที่พวกเขาจะเก็บไว้ในใจตลอดกาล

tale.

ฝนตกตลอดตั้งแต่เช้าเดือนมิถุนายน วันนี้ฝนก็ตกตลอดทั้งวัน การเปิดสระว้ายน้ำถูกเลื่อนออกไปเป็นวันพรุ่งนี้ ผมเหม่อมอง “ไปไม้ผี” นอกหน้าต่าง “ไปไม้ผี” เป็นไปไม้ที่มีรูปร่างเหมือนฝ่ามือ ขนาดใหญ่เท่าลูกฟักทอง โผล่มาให้เห็นถึงห้องเรียนชั้นสอง เจ้าต้นไม้นี้จะสูงขึ้นทุกครั้งที่ฝนตก ทั้งที่ช่วงฤดูหนาวจะเหี่ยวและหายไป แต่พอถึงฤดูไปไม้ผลของทุกปีจะฟื้นคืนชีพ แล้วในที่สุดเมื่อฤดูร้อนใกล้เข้ามา เจ้านี้จะเริ่มสูงขึ้นพรวดพราดเหมือนผิจริง ๆ ผมแอบตั้งชื่อเจ้านี้ว่า “ไปไม้ผี” ตอนอยู่ชั้นประถมปีที่ 2 ถ้าให้พูดละก็ ตอนนั้นผมค่อนข้างตัวเล็กและไม่ได้ถูกล้อว่า “เตงกวา” อย่างตอนนี้ ฟันหนาก็ยังไม่เปลี่ยนเป็นฟันจอบของผู้ใหญ่แบบในตอนนี้ พูดง่าย ๆ คือ ยังเป็นแค่ “เด็กน้อย” น่ารัก เคยกลัดกลุ้มอย่างหนักว่าอาหารมือเที่ยงของโรงเรียนแย่มากจนกินไม่ได้ แถมยังกลุ้มว่าพวกนักเรียนชั้นประถมปีที่ 6 ที่เล่นเบสบอลดุแข็งแรงแรง ตัวโต และน่ากลัวมาก

ผมซึ่งเป็นเจ้าหนูชั้นประถมปีที่ 2 ผู้นำรักคนนั้นจึงค่อนข้างหมกมุ่นกับการค้นพบการมีอยู่ใหม่ของห้องเรียนในตอนนั้นอยู่

ด้านล่างห้องเรียนในปัจจุบันของผมพอดี ทุกเช้าเมื่อเข้ามาในห้องเรียน ผมจะตรวจดู “ใบไม้ผี” อย่างละเอียดก่อนเป็นอันดับแรก “ใบไม้ผี” ที่โตเอาๆ ต้องถือโอกาสที่ไม่มีใครเห็นช่วงกลางวันมืดมิด ลืมตากลองไปเหมือนลูกฟักทองในวันฮาโลวีนไม่ผิดแน่ ตอนนี้ผมอยู่ในห้องเรียนชั้นสองที่เคยชะเง้อมองขึ้นมาพาลงใจเดินตึกตัก...ว่าตอนที่เจ้านี่มาถึงหน้าต่างห้องเรียนชั้นสอง คงมีอะไรบางอย่างเกิดขึ้น แม้ไม่ได้แข่งแกร่งหรือน่ากลัวอย่างที่เคยคิดในตอนนั้น แต่ผมก็อยู่ชั้นประถมปีที่ 6 แล้ว

ผมเบื่อกที่จะมองหน้า “ใบไม้ผี” จึงกวาดตามองในห้องเรียน เจ้าอ้วนยามาชิตะหยุดเรียนสามวันแล้ว เมื่อวันอาทิตย์ก็ไม่มาสอบที่โรงเรียนกวดวิชาด้วย จึงเท่ากับว่าผมไม่ได้เจอเขามาส่วนเติมตอนเจอวันเสาร์ก็ดูไม่ได้มีทีท่าว่าจะเป็นหัวดชะหน้อย เขาเป็นอะไรไปนะ

ที่นั่งของยามาชิตะอยู่เยื้องไปทางด้านหน้าของผม มองเห็นหนังสือการ์ตูนที่วางอยู่ในเก๊ะของโต๊ะหมดเลย ถ้าครูเจอจะถูกยึดแท่งๆ หมอนั้นเป็นแบบนั้นอยู่เรื่อย สะเพวระอะไรอย่างนี้ก็ไม่รู้

“นี่ คิยามะ”

แยละ โดนเรียก ผมลุกขึ้นให้ช้าที่สุดเท่าที่จะทำได้

“ลองตอบซิ”

“เอ๊ะ”

“ไม่ต้องมาเอ๊ะ” คาวาเบะที่นั่งข้างหลังสะกิดบั่นท้ายผม

“กลมๆ” หมอนั้นกระซิบบอก

ผมพูดไปตามนั้น “กลมๆ”

“อืม แล้วยังไงต่อ...”

“মনๆ” คาวาเบะพูดอีก

“মনๆ”

“ดีละ กลมๆ มนๆ พุดง่าย ๆ คือเหมือนครูละ” ครูมอง
หน้าผมเหมือนจะถามว่าจริงไหม แบบนั้นก็แย่ลี

“แล้วหมายถึงใคร”

หมายถึงใครหรือ ไม่มีเสียงตอบจากคาวาเบะ ผมรื้อนรน
ไครกันที่กลมๆ มนๆ

“โทคุกาวะ อิเอยาสึ¹”

คนทั้งห้องหัวเราะครืน

“เจ้าบ้า! คิดว่าตอนนี้เป็นวิชาอะไร”

“เอ๊ะ”

“กลม ๆ มน ๆ เป็นลักษณะเด่นของก้อนกรวดในชั้นดิน
อย่าเหม่อลื”

หน้อย โดนหลอกหรือ ผมนั่งลงเงียบ ๆ ขณะยังตกเป็น
เป้าสายตาของคนทั้งห้องที่พากันหัวเราะคิกคัก ชิ เดิมทียามาชิตะ

¹ Tokugawa Ieyasu (ค.ศ. 1543 - 1616) โชกุนผู้ได้ชื่อว่าเป็น
1 ใน 3 ผู้สร้างชาติญี่ปุ่นให้เป็นปึกแผ่น

ต่างหากที่ไม่ดี ผมเหี้ยมด่าไปขยับเก้าอี้ของยามาชิตะนิดหน่อย เพื่อบังคับให้เห็นหนังสือการ์ตูนในโต๊ะของเขาเท่าที่จะทำได้
ควาเบะสะกิดหลัง

“อะไร”

“รู้ไหมว่าทำไมยามาชิตะถึงหยุดเรียน”

“ทำไมล่ะ”

“ได้ยินว่าย่าตายนะ ย่าที่อยู่ต่างจังหวัด”

“เอ๋”

ไม่เคยรู้เลยว่ายามาชิตะมีย่า ว่าแต่ใครๆ ก็มีย่ากันทั้งนั้น แต่หมอนั่นไม่เคยเล่าเรื่องย่า แล้วก็ไม่ได้ยินด้วยว่าอยู่ต่างจังหวัด

“แม่ฉันบอกว่าไปงานศพ”

“จึ้นหรือ”

“นายเคยไปงานศพไหม”

“ไม่เคย”

“นั่นก็เหมือนกัน ตอนที่ม่ใครสักคนตายในแมนชั่นของฉัน ก่อนหน้านี้ แม่ไปร่วมพิธีสืยะ²อยู่เหมือนกัน...”

“อยากไปจึ้นสิ”

² การอยู่ข้ามคืนเป็นเพื่อนศพ จะถูกจัดขึ้นในคืนก่อนวันงานศพ เพื่อให้คนในครอบครัว ญาติมิตร หรือผู้เกี่ยวข้องมาไว้อาลัย

“ไม่ได้อยากไปหรอก แต่...โอ้ย!”

“คาวาเบะ! คียามะ!” เสียงกรีดวกราดของครูลอยมา

คาวาเบะลูบกลางหน้าผากพลางจัดแว่นตาที่เลื่อนให้เข้าที่
เพราะซอล์กของครูลอยเข้าเป้าพอดี

“พวกเธอคุยอะไรกัน ออกไปยืนตรงนั้น!”

วันรุ่งขึ้น ยามาชิตะมาโรงเรียนแล้ว ตอนเช้าผมเห็นด้านหลัง
ของหมอนั้นอยู่ตรงประตูใหญ่หน้าโรงเรียน

“ไ้ เจ้าอ้วน!”

ตะโกนแล้วค่อยนึกได้ว่าแยละ ยามาชิตะหันกลับมา
หน้าตาไม่สดใสตามคาด ดวงตาเล็กๆ ที่ปกติจะกะพริบพริบๆ นั้น
ดูหิ่ปรี้อย่างไรก็ไม่รู้ ก่อนอื่นเลย ทั้งที่ผมเรียกเสียงดังว่า
“เจ้าอ้วน!” แต่หมอนั้นกลับไม่ตอบอะไรหรือเข้ามาหาเหมือน
อย่างเคย ผมรู้สึกผิด เพราะถึงอย่างไรเขาก็เพิ่งกลับจาก “งานศพ”

พวกผมเดินผ่านสนามโรงเรียนไปเงียบๆ ผมควรจะพูด
อะไรปลอบใจไหมนะ แต่จะพูดอะไรดีละ

“ไ้ เจ้าอ้วน! ได้ยินว่าย่าของนายตายเธอ!” เจ้าบ้า

คาวาเบะนั้นเอง คาวาเบะโน้มตัวตะโกนออกมาจากหน้าต่าง
ห้องเรียนชั้นสองจนเกือบจะตกลงมา หมอนั้นไม่ได้คิดอะไรเลย
ไม่เคยคิดเลย

ทว่าตอนนั้นยามาชิตะแสดงสีหน้าเล็กน้อยให้เห็นแวบหนึ่ง

แต่น่าประหลาดใจที่เลี้ยววินาทีต่อมา เขาตอบเสียงดังกลับไปอย่างร่าเริงว่า “อืม ใช่ ใช่แล้ว!” ผมไม่เข้าใจความรู้สึกของยามาชิตะเลย คิดอะไรอยู่นะ รู้ว่าคาเบอไม่ได้คิดอะไรเลย แต่คนที่ตายคือยานะ ยามาชิตะจะมา “ใช่แล้ว!” ได้ไง

แต่ที่แน่ๆ คือผมก็ไม่ค่อยเข้าใจเหมือนกัน ผมไม่เคยไปงานศพ ปู่ของผมตายก่อนที่ผมจะเกิด อย่างไรก็ตามแล้วแต่ ผมไม่รู้เลยว่าเวลามีใครตายจะรู้สึกอย่างไร

เป็นเพราะโน้มน้าวออกมามากเกินไป คาเบอทำแว่นตาที่สำคัญรองจากชีวิตตกลงมาแตกจากหน้าต่าง หมอนี่จะเดินไม่ได้ แม้แต่ก้าวเดียวถ้าไม่มีแว่น เขาถูกสูกิตะกับมัตสึชิตะล้ออย่างหนัก ขณะเดินวนเวียนหาประตูห้องเรียน ทำยที่สุดก็ร้องไห้ออกมา

เพราะคาเบอถูกแม่ที่มารับพากลับก่อนเวลา ผมจึงเลิกเล่นที่จะถามยามาชิตะเรื่องงานศพ ไม่รู้จะพูดเข้าเรื่องอย่างไรดี มองเผินๆ ยามาชิตะเป็นเหมือนอย่างเคย พุดง่าย ๆ คือเล่นพละด้วยการม้วนหลังบนบาร์เดียวจนสุดไม่ได้ในชั่วโมงพละ ชั่วโมงภาษาญี่ปุ่นอ่านตัวอักษรคันจิไม่ออก ในการทดลองทางวิทยาศาสตร์ก็ทำแผ่นสไลด์สำเร็จรูปแตก แต่บางครั้งก็จ้องไปจุดเดียวบนผนังเหมือนกำลังใจลอยอย่างบอกไม่ถูก จะว่าไป เวลาพักเที่ยงก็ไม่เต็มอีกจานด้วย ทั้งที่มียากิโซบะของโปรดของเขาแท้ๆ

วันนั้นหลังเรียนกวดวิชาเสร็จ

พวกผมสามคนนั่งดูดโโยเกิร์ตพร้อมดื่มซึ่งซื้อจากร้าน
แฮมเบอร์เกอร์ใกล้ๆ กันอยู่บนม้านั่งตรงป้ายรถประจำทางมืดๆ
เหมือนอย่างเคย ทั้งที่นึกว่าคาว่าเบะจะหยุด แต่กลับโผล่มาที่
โรงเรียนกวดวิชา สวมแว่นตาชั่วคราวที่หมอสายตาทำให้ เป็น
สีเงิน ดูใหญ่หนานหนักและกลมดิก ทำให้หน้าตาเขาดูแย่มาก
เหมือนมนุษย์ต่างดาวไม่มีตาเลย

“งานศพเป็นยังไงเธอ” คาว่าเบะถาม ว่าแล้วเขี้ยว หมอนี่
ต้องมาโรงเรียนกวดวิชาเพราะอยากถามเรื่องนั้นแน่ๆ

“ยังไงล่ะเธอ”

“สนุกไหม”

“จะสนุกได้ยังไงล่ะ” ผมพูด “ถึงจะไม่รู้ก็เถอะ”

“อืม” ยามาซิตะตอบ “ไม่สนุกหรอก ทุกคนใส่ชุดดำ
สวดศพน่าเบื่อด้วย พวกคุณลุงเอาแต่ดื่มเหล้า ส่วนพวกคุณป้า
ดูยุ่งมาก พวกเด็กๆ ก็มีแต่เด็กเล็กที่เรียกคนอื่นว่าเจ้าอ้วน”

“พวกฉันยังเรียกเลยนี่” คาว่าเบะหัวเราะอีๆ เห็นเหงือก
ดูน่าจะตลกจริงๆ เขาสวมแว่นสีเงินหนาเตอะ พอหัวเราะในที่มีด
แบบนั้นแล้วจึงดูน่ากลัว

“ลองถามคนที่ไม่รู้จักกันสักนิดมาพูดใส่กะทันหันดูบ้างสิ”

“อืม พูดอีกก็ถูกอีก” คาว่าเบะหยุดหัวเราะ

“งานศพก็ไม่มีอะไรเป็นพิเศษ แต่ว่า” ยามาซิตะกลืนน้ำลาย

ตั้งแต่อีก “คนเราพอตายแล้วจะถูกเผาไหม้ จะถูกยกไปที่ที่เรียกว่า
ที่เผาศพ พอใส่โลงศพเข้าไปในเตาขนาดใหญ่อย่างรวดเร็ว ประตู
ก็ปิดดังปัง! แล้วหนึ่งชั่วโมงต่อมา”

“หนึ่งชั่วโมงต่อมา” ผมโน้มตัวไปข้างหน้า ส่วนเสียงของ
ยามาชิตะก็ค่อยๆ เบาลง

“ก็จะกลายเป็นกระดูก ทุกอย่างจะถูกเผาจนเหลือแต่
กระดูกสีขาว เป็นเศษเล็กเศษน้อย เหลือแค่กระดูกเดียวเอง”

“ถูกเผาตั้งหนึ่งชั่วโมงเลยหรอ”

“อืม”

“คงจะร้อนนะ ไฟคงจะลุกโชนเลยนะ”

ยามาชิตะคิดเล็กน้อย “มีควันสีขาวออกมาเล็กน้อยจาก
ปล่องไฟขนาดใหญ่ พ่อบอกว่าสมัยก่อนมีควันเยอะกว่า อาจจะ
ประมาณว่าถูกเผาทีละเล็กทีละน้อย แทนที่จะลุกโชน”

คาวาเบะเริ่มเขย่าขา ส่อแววไม่ดี อาการเขย่าขาของ
หมอนี้เป็นเหมือนสวิตช์ระเบิดเวลาที่ไม่ว่าจะระเบิดเมื่อไร แม้
ของผมเคยบอกว่า “คาวาเบะคุงเอ็กเซนตริกนะ” เอ็กเซนตริก
หมายความว่าอย่างไรนะ หมายความว่าแปลกนิดหน่อยอะไร
ทำนองนั้นหรือเปล่า

“ทุกคนจะใช้ตะเกียบคีบกระดูกนั้นใส่โถกระดูก”

“ใช้ตะเกียบคีบหรอ”

“ใช่ แล้วก็จบ”

แล้วก็จบหรือ แต่ว่า

“ร้องไห้หรือเปล่า” ผมถาม

“เปล่า”

“ยาของนายไม่ใช่เหรอ ไม่ใช่รึหรือไง”

“ก็เคยเจอตอนยังแบเบาะเท่านั้นเองนี่นา เหมือนคนไม่รู้จักรั้
ละมั้ง”

“งั้นเหรอ”

“ฉันไม่เคยไปที่นั่น มันอยู่ไกลมากเลยด้วย”

จะว่าไป ผมเองก็ไม่ได้เจอยานานแล้ว ยาเป็นคนแบบไหนละ

“ที่สำคัญกว่านั้น” เสียงของยามาชิตะแหบแห้ง “เคยเห็น
คนตายไหม”

“จะไปเคยได้ไงล่ะ” คาวาเบะพูดเช่นนั้นขณะทำจมูกบาน
แล้วเงยไป ทั้งตอนที่ได้ยินว่ายามาชิตะไปงานศพ หรือแม้แต่
เมื่อครูที่ได้ยินเกี่ยวกับกระตุก ผมเพิ่งตระหนักได้ว่าหมอนั้น
ไม่เคยคิดฝันว่าจะเห็น “คนตาย” ของจริง

“เห็นแล้วเหรอ”

“อืม”

ยามาชิตะจ้องหน้าผม ouse แล้ว เรื่องที่เขาเหม่อลิดวันนี้
ทั้งวันคือเรื่องนี้นั่นเอง

“ทุกคนโยนดอกไม้ลงในโลง ตอนนั้น...”

“ตอนนั้น?” ดวงตาหลังแว่นของคาวาเบะเป็นประกาย

วาววับ “อะไรๆๆ รีบบอกสิ!” คาวาเบะขยี้สั่นรองเท้าผ้าใบบนพื้น เหมือนจะบอกว่าหุดหิดจนทนไม่ไหว

“ไม่มีอะไรหรอก แต่ว่า...” ยามาชิตะพูดเนิบๆ “ฉันเห็นของที่เหมือนลำลีดุจหมูกับจูมูกะ”

“ลำลีดุจหมูก! ทำไมละ” คาวาเบะกลับมาเขย่าขาอีกครั้ง “ลำลีดุจหมูกับหู...ลำลีดุจหมูกับหู...”

“คาวาเบะ นายเงียบหน่อยได้มั๊ย”

คาวาเบะเงียบแล้ว แต่กลับเขย่าขาแรงขึ้นแทน ม้านั่งที่พวกผมนั่งจึงดังกึกกัก

“นั่นเลยโยนดอกเบญจมาศลงในโถงพร้อมกับทุกคน แล้ว...”

คุณป้าที่กำลังรอรถประจำทางบนม้านั่งข้างๆ ทำหน้าแปลกๆ ขณะมองมาทางนี้ ผมกดบ่าของคาวาเบะเต็มแรง

“กลีบดอกไม้ปลิวว่อนในอากาศ หนึ่งในนั้นหมุนคว้างแล้วตกลงบนหน้าของย่า บนมูกพอดิ”

ไม่รู้ทำไมผมถึงคิดว่ากลีบดอกไม้ นั่นคงเป็นสีเหลือง

“ฉันคิดว่าต้องปิดออกให้ แต่กลัวเลยไม่กล้ายื่นมือไป จากนั้นใครบางคนก็ปิดฝาโถง แล้วดอกตะปูด้วยหินนะะะดังโป๊กๆ...”

“...อะไรกัน แค่นี้” คาวาเบะเสียงสั่นเครือขณะพูดว่า แค่นี้ ก่อนจะเสริมเสียงอ่อยว่า “ล้อเล่นนะ”

“คาวาเบะ หุบปาก” ผมเปล่งเสียงน่ากลัวนิดหน่อย

“คีนั่นฉันฝัน” ยามาซิตะพูดเช่นนั้นแล้วเสียบไป

“ฝันน่ากลัวเธอ”

“อืม...รู้ใช่ไหมว่าบ้านฉันมีตุ๊กตาเสื้อตัวใหญ่”

“อืม”

“ตอนยังเด็กฉันเคยเล่นมวยปล้ำกับตุ๊กตาตัวนั้นบ่อยๆ”

ผมอยากบอกว่าตอนนี้ก็ด้วยไม่ใช่หรือ แต่ลืมนึกความคิ
นนั้นไป

“ในฝันฉันกำลังเล่นมวยปล้ำกับตุ๊กตาตัวนั้น แต่รู้ตัวอีกที
ก็เห็นว่ามันไม่ใช่ตุ๊กตา...เป็นศพของย่า”

“ก๊ากกกก!”

ความเบะหนอตหลุด หัวเราะเป็นบ้าเป็นหลัง ยามาซิตะ
เหลือบมองความเบะ แต่ยังคงเล่าต่อเหมือนไม่ใส่ใจนัก

“นั่นนะเหมือนตุ๊กตาเปียบเลยละ ไม่มีปฏิกิริยาตอบสนอง
เลย พอฉันเตะก็แค่อ่อนยวบ ไม่พูดว่าเจ็บหรืออะไรเลย เป็น
สิ่งของ วัตถุ”

“วัตถุเธอ”

ยามาซิตะพยักหน้า “มันน่ากลัวมาก”

ผมฟังแล้วสยองจริงๆ นั่นละ แม้จะเคยเห็นการฆ่าหรือ
ถูกฆ่ามากมายในโทรทัศน์หรือหนังสือการ์ตูน แต่ก็ไม่เคยรู้สึก
แบบนั้นสักครั้งแท้ๆ

“ตายแล้วจะเป็นยังไงนะ” ผมพูด “แล้วก็จบหรือเปล่านะ

หรือว่า...”

“มีผี” ยามาชิตะเม้มปากแน่นแล้วพูดว่า “แต่ว่านะ พุดถึงผี...จะว่าไงดี ที่ผ่านมานี้กว่าจะเหมือนของที่เบาหวิวเสียอีก แต่ว่า...”

“แต่ว่าอะไร”

“จะต้องหนักมากแน่ๆ เลยละ หนักเหมือนกระสอบทราย”

ถ้าคนตายเป็นแค่วัตถุอย่างที่ยามาชิตะพูด ผีก็เป็นสิ่งของ ไม่เหมือนจิตใจหรือจิตวิญญาณ แต่เป็นสิ่งที่มิน้ำหนัก...อย่างเกลือ วิหุเทพ หรือกระเป๋าคอมพิวเตอร์ ผมคิดว่าไม่ยากมองหน้าปัดตาซึ่งที่มีผี อยู่บนนั้นเลย ผมรู้สึกว่ามีน้ำหนักจะเกินขอบเขตอย่างบอก ไม่ถูก

“นั่นไม่น่าไปงานศพเลย” ยามาชิตะพูดพิมพ์แล้วใช้หัว รองเท้าผ้าใบเตะพื้น

ทันใดนั้นคาวาเบะก็ลุกขึ้นยืนจังก้านม้านั่ง คุณป้าตรง ม้านั่งข้างๆ จึงกอดกระเป๋าทื่อแน่น ตั้งท่าระวัง เจ้านั้นหัวเราะ พลางตะโกนเหมือนคนบ้า

“นั่นเป็นอมตะ!”

หลังจากนั้นพวกผมไม่ได้คุยเรื่องย่าของยามาชิตะกันอีก ต่างใช้ชีวิตประจำวันกันไปตามปกติระยะหนึ่ง ส่วนยามาชิตะก็กลับสู่สภาพปกติโดยสิ้นเชิง ส่วนคาวาเบะนับตั้งแต่“อาการกำเริบ”ที่

ป้ายรถประจำทางก็ไม่มีอะไรผิดปกติ แค่ว่าพุดน้อยลงนิดหน่อย และดูเหมือนจะลืมเรื่องงานศพได้แล้ว

ทว่าหลังเลิกเรียนในวันที่คาวาเบะสวมแว่นตาอันใหม่มา ผมกับยามาชิตะก็ถูกเรียกไปยังลานจอดรถที่แมนชั่นของคาวาเบะ

“เรื่องสำคัญที่ว่าเป็นอะไรล่ะ?”

ดูเหมือนคาวาเบะจะตื่นเต้นมาก ผมลังเลใจพิกล

“อืม...คือว่านะ มีชั้นเรียนเขียนพู่กันอยู่ห่างจากถนนที่มีรถเมล์วิ่งไขว้มาล่ะ”

“อืม ตรงเนกิชิโซะไขว้มา”

แถวนั้นเป็นบริเวณที่มีบ้านเก่าหลงเหลืออยู่เหมือนถูกทิ้งไว้บ้านไม้ให้เข้าชั้นเดียวหลังเล็ก ๆ ที่ไม่ว่าอย่างไรก็ไม่อาจพุดเย็นยอได้ว่าเอ่อ่ากระจุกรวมกันอยู่หลายหลัง

“ถัดไปสองหลังมีคุณตาอาศัยอยู่คนเดียวล่ะ”

“เอ๋”

คาวาเบะมองยามาชิตะกับผมสลับกัน แวตาเต็มไปด้วยความหวัง ยามาชิตะก็ดูเหมือนจะถูกลางสังหรณ์ไม่ดีครอบงำไม่ต่างจากผม เขาไม่พูดอะไรสักคำมาตั้งแต่เมื่อครู่แล้ว

“แล้วไง” ผมถาม

“ไม่ต้องมาแล้วไง ฉันได้ยินแม่คุยกับคุณป้าข้างบ้านว่าคุณตาคนนั้นใกล้ตายแล้ว”

ผมไม่เข้าใจเรื่องที่คาวาเบะพยายามจะพูด

“คียามะ นายไม่เคยเห็นคนตายใช้มั้ย”

“อะ...อ้อ”

“ฉันก็เหมือนกัน”

“แล้วทำไมล่ะ”

“พูดง่าย ๆ คือ” คาวาเบะทำตาเป็นประกาย น่ากลัวชะมัด
“ฉันสงสัยว่าจะเป็นยังไง ถ้าจู่ ๆ วันหนึ่งคนแก่ที่อาศัยอยู่คนเดียว
เกิดตายขึ้นมา”

“จะเป็นยังไง...ถ้าตายอย่างเดียวยตาย...”

จะเป็นอย่างไรนะ ไม่มีทั้งเพื่อนทั้งครอบครัว ถ้าเอ่ยคำพูด
สุดท้ายแล้วไม่มีใครได้ยิน คำพูดนั้นจะล่องลอยอยู่ในอากาศ
ภายในห้องแล้วหายไปไหนที่สุดหรือเปล่านะ เหมือนกับไม่ได้
พูดอะไร “ฉันไม่อยากตาย” “ทรมาน” “เจ็บปวด” “เจ็บใจ”
“ที่ผ่านมามีความสุข” คำพูดต่างๆ เช่นนั้น

“ต้องค้นหาที่นั่น”

“เอ๊ะ”

“คุณตาจะตายลำพังที่นั่น”

“ใคร”

“ต้องเป็นพวกเรายู่แล้วไม่ใช่เหรอ!”

“ฉันจะ กะ...กลับ!” ยามาชิตะตะโกนขึ้นทันควัน ทว่า
คาวาเบะคว้าคอเสื้อของยามาชิตะไว้แน่นอย่างรวดเร็ว

“ถ้านายไม่อยู่ก็แย่นะสิ เพราะมีแค่นายที่เคยเห็นคนตาย”

“ไม่เอาๆๆ!”

“ฟังนะ พวกเราจะจับตาดูคุณตาคนนั้น ยามาชิตะ นาย ย่อมรู้ดีที่สุดว่าใกล้ตายแล้วหรือยัง”

น่าสงสาร ยามาชิตะดูเหมือนจะร้องไห้ออกมาได้ทุกเมื่อ ความเบะแปลกนิตหน้อยจริงๆ ด้วย

“คิดอะไรของนายเนี่ย” ผมพูดอย่างเอือมระอา “อีแร้ง จะกินเนื้อสัตว์ที่ตายแล้ว ดังนั้นพอเจอสัตว์ที่ใกล้จะตาย มันจะ บินวนอยู่ด้านบนสัตว์ตัวนั้นตั้งแต่ก่อนตาย เฝ้ารออาหารอันโอชะ อย่างใจจดใจจ่อ นายเป็นอีแร้งหรือ เจ้าบ้า”

เมื่อผมพูดเช่นนั้น ความเบะก็ห่อหุ้มไป เขาก็มองหน้าลงทันที ยามาชิตะที่ถูกปล่อยคอเสื้อไอศกรีมแตก

“นั่นนะ...” ความเบะพูดด้วยเสียงเบาจนแทบไม่ได้ยิน “หลังจากนั้นก็เอาแต่ฝันถึงยาของยามาชิตะ ไม่เคยเจอหรอก แต่ในฝันยาของยามาชิตะลึ้มทับฉัน หนักมาก ขยับตัวไม่ได้เลย หรือไม่ก็ฝันว่าตกใจตื่น แล้วปรากฏว่ารอบตัวเป็นไฟ ฉันกำลัง ถูกเผาอยู่ในอุโมงค์แคบๆ พอตะโกนว่าช่วยด้วย ผมยังมีชีวิตอยู่ ก็ตื่น”

“อา” ผมครางโดยไม่ตั้งใจ พักหลังมานี้ผมก็ฝันคล้ายๆ กัน ทุกคืน

“ช่วงนี้ฉันเอาแต่คิดเรื่องคนตาย ตัวเองจะตายเมื่อไหร่ ตายแล้วจะเป็นยังไงอะไรประมาณนั้น แต่ว่านะ ถึงในหัวจะ

เข้าใจว่าสักวันหนึ่งคนเราต้องตาย แต่ไม่อยากเชื่อเลยนะ”

“ฉันก็เหมือนกัน” ผมกับยามาชิตะพูดพร้อมกัน

“ใช้มั้ยละ” คาว่าเบะมองพวกผมเหมือนจู่ๆ ก็มีกำลังใจขึ้นมา “พอครุ่นคิดเกี่ยวกับเรื่องที่สมองเข้าใจแต่ไม่อยากเชื่ออะเลยรู้สึกแปลกๆ ชวนหงุดหงิดอะไรแบบนี้ใช้มั้ยละ เหมือนกำลังอันจิ”

“กึนะ” ผมพูด

“ฉันทนไม่ไหว ตอนได้ยินว่ามนุษย์ก้าวหน้าเพราะอยากรู้ อยากเห็น บอกตามตรงว่าตอนแรกไม่เข้าใจเลย แต่ตอนนี้พออายุ 12 ถึงได้เข้าใจในที่สุดว่าฉันเองก็อยากรู้ อยากเห็นนี่นา เมื่อวานตอนกำลังข้ามสะพานเหนือรางรถไฟ...ฉันลงนั่งบนราวสะพาน”

ได้ยินเสียงยามาชิตะกลืนน้ำลายดังเอือก

“รถไฟใกล้เข้ามาจากอีกฟากอย่างรวดเร็ว ฉันคิดว่าถ้าตกลงไปตอนนี้จะถูกรถไฟบดขยี้และตายแน่ แล้วก็หงุดหงิดสุดๆ ขึ้นมา เหมือนอยากจะตกลงไปเสียให้ได้”

เสียงหวูดรถไฟดังลั่นในหูผม

“แต่ตอนนั้นนึกถึงพวกนายขึ้นมา ถึงได้รู้ว่าการตายหมายความว่ายังไงก็เล่าให้พวกนายฟังไม่ได้นี่นะ ถ้าตายแล้วละก็อยู่ดีๆ คาว่าเบะก็หัวเราะเป็นบ้าเป็นหลังอีกแล้ว “พอลงมาจากราวสะพาน ฉันก็ราดจริงๆ ด้วยละ!”

ผมนับถือคาว่าเบะเล็กน้อย คิดว่าถึงเขาจะแปลกไปบ้าง

แต่เป็นคนที่สุดยอดกว่าผมซึ่งเอาแต่กลัวเยอะเลย ถ้ามีเรื่องอยากรู้
ควรพยายามที่จะรู้สิ

“ก็ได้”

“...หือ” ยามาซิตะถามอย่างกล้า ๆ กลัว ๆ

“พูดง่าย ๆ คือ” ผมหลบยามาซิตะที่จับจ้องมา “ต้องไม่
ทำให้เจ้าตัวเดือตร้อนโดยเด็ดขาด...”

“เอ!”

“ไชโย! สONGต่อหนึ่ง!” คาวาเบะกระโดดตัวลอย

2

บ้านหลังนั้นดูเหมือนไม่เคยซ่อมแซม แผ่นกระดานที่เป็นผนังด้านนอกหลุดออกมาครึ่งหนึ่ง กระพ้อตามแรงลมดังปึงปึง กระจกหน้าต่างที่แตกแฉีกใช้กระดาษหนึ่งสือพิมพ์ปะไว้แล้วยึดด้วยเทปกาว ชาวของไร่ประโยชน์ที่ไม่รู้ว่าเป็นอะไรวางระเกะระกะไหมดองที่ดูเหมือนไม่ได้ใช้มาหลายปีมีน้ำฝนขัง มัดกระดาษหนึ่งสือพิมพ์ และถุงขยะวางกองเรียงรายรอบบ้าน มีเฉลียงหันหน้าไปทางสวนด้านทิศใต้ที่มีต้นคินโมคุเซ¹ต้นใหญ่ ตรงนั้นมีหน้าต่างบานใหญ่ที่ครึ่งล่างเป็นกระจกฝ้ายกั้นระหว่างในบ้านกับนอกบ้าน

เมื่อมองเข้าไปจากถนนด้านทิศตะวันออกจะไม่เห็นข้างในบ้าน เห็นเพียงกลุ่มแสงสีฟ้าส่ายไหวอยู่หลังกระจกฝ้าย ทำให้รู้ว่าโทรทัศน์เปิดอยู่ ทั้งที่ใกล้จะเดือนกรกฎาคมแล้ว แต่คุณต่ายังนั่งอยู่ในโต๊ะโคทส์ลี คงเป็นเพราะฝนตกตลอดจึงไม่ร้อนเลยสักนิด ทว่าผ่านวมคลุมโคทส์ลีสีออกแดงๆ ที่ถูกเบียดกับกระจกฝ้ายทำให้ผมหลุด

¹ ต้นหอมหมื่นลี้

อย่างบอกไม่ถูก

“ยังมีชีวิตอยู่” คาวาเบะเอ่ยขณะแนบตัวกับกำแพงอิฐบล็อก ที่มีตะไคร่ขึ้นเพื่อยึดตัวมองเข้าไป

“นายนั้นะ” ผมแอบอยู่ตรงกำแพงอิฐบล็อก “การจับตาดู เป็นงานที่ต้องใช้ความอดทนนะ รুম്മั้ย”

“ใช่ๆ รุม്മั้ย” ยามาชิตะย้า “พวกนักสืบหรือตำรวจสืบสวน นะ ที่จริงลำบากกว่าที่เห็นในทีวีเยอะเลยนะ”

“รูปแบบนั้นนะ ฉันทูน่า” คาวาเบะพูด “พ่อฉันเคยเป็น นักสืบนะ ถึงจะถูกสั่งว่าห้ามบอกใครก็เถอะ”

“เฮ้!” ยามาชิตะหันขวับไปมองคาวาเบะ แวตาเต็มไปด้วย ความนับถือ “แท้จริง”

“เคยคลี่คลายคดีฆาตกรรมที่แม้แต่ตำรวจยังคลี่คลายไม่ได้ มาแล้ว”

“สุดยอด”

“เคยมีคดีฆ่าฆ่าแหล่ศพในร้านตัดผมไซม์มัลละ ที่ใช้กรรไกร แทงมิดเลยนะ”

“...จำไม่ได้”

“อืม ช่างเถอะ พ่อฉันเป็นคนคลี่คลายคดีนั้น สิ่งที่เป็น กุญแจสำคัญคือแผ่นเสียงแผ่นหนึ่ง คนร้ายจะต้องเปิดเพลงวอลตซ์ เพลงหนึ่งในที่ก่อเหตุ พ่อกลับไปยังที่เกิดเหตุคนเดียวตอนกลางคืน ดูเหมือนในร้านตัดผมที่ไม่มีใครยังมีกลิ่นเลือดอยู่เลย ตอนทีพ่อ

หย่อนเข็มลงบนแผ่นเสียงแผ่นนั้น...”

ยามาซิตะชื่นชมมากขณะฟังเรื่องน่าฟังที่คาวาเบะเล่า
ฝนเริ่มตกปรอยๆอีกครั้ง แต่พวกผมยังไม่ทางร่ม

คาวาเบะไม่มีพ่อ ได้ยินว่าพ่อของเขาตายตอนที่เขายัง
แบเบาะ เขาจึงชอบพูดเรื่องต่างๆเกี่ยวกับพ่อ บางครั้งก็บอกว่า
เป็นนักเบสบอล บางครั้งก็บอกว่า เป็นนักเขียนนิยาย บางครั้ง
ก็บอกว่า เป็นนักบิน เอาเถอะ เพราะพูดปีละประมาณสองหรือ
สามครั้ง ทุกคนจึงแค่ประหลาดใจว่า “เอ!” แล้วไม่นานก็ลืม
รวมถึงในการเลื่อนชั้นเรียนก็จะมีการเปลี่ยนห้องเรียนเลยไม่ค่อย
เป็นปัญหา แต่ถ้าเป็นคนที่ย้ายห้องเดียวกับเขามาตลอดตั้งแต่
อนุบาลโดยไม่รู้ทำไมอย่างผม ก็จะคิดว่า ‘เริ่มอีกแล้วหรอ’ แถม
ในโลกนี้ก็ยังมีคนความจำดีเป็นบ้าอยู่ด้วย

เป็นเรื่องตอนซ้อมละครในห้องเรียนเมื่อปีที่แล้ว คาวาเบะ
อยากเล่นบท ‘เด็กชายนักเป่าทรัมเป็ต’ ซึ่งเป็นตัวเอก แต่ถูกสูกิตะ
แย่งบทนั้นไป ทั้งที่ครูน่าจะตัดสินใจเลือกตัวเอก แต่สูกิตะ
กลับเสนอตัว พูดต่อหน้าทุกคนว่า “ไม่ว่ายังไงก็อยากเล่น” จึง
ได้บทนั้นไปครอง คาวาเบะคงเจ็บใจมากจึงพูดขึ้นมาว่าพ่อของเขา
เคยเป็นนักแสดง

“ถูกเรียกว่าตัวประกอบชื่อดังเชียวนะ ไม่ออกทีวีละครจกๆ
หรอก พ่อเล่นละครเวทีอย่างเดียว”

สูกิตะเขม่นมองคาวาเบะแล้วพูดว่า

“คาวาเบะ พ่อนายไม่ได้เป็นนักบินหรือเธอ”

คาวาเบะพูดไม่ออก “ไอ้คนขี้โกหก” สุกิตะจึงประณามแบบนั้นแล้วพูดต่อว่า “พ่อนายทำเรื่องน่าอายขนาดนั้นเลยสิท่า!”

กระทั่งตอนนี้ผมยังไม่อาจลืมสีหน้าโกรธจัดของคาวาเบะในตอนนั้นได้ หมอนั่นขบกรามแน่น หน้าเขียว ถลึงตาใส่สุกิตะ จนนึกว่าแว่นจะกระเด็นหลุดออกมาเสียแล้ว แถมยังไม่เข่าขาเหมือนอย่างเคยด้วย

เมื่อนึกถึงเรื่องในตอนนั้นแล้ว ผมก็เสียใจในภายหลังเล็กน้อย คาวาเบะพุ่งไปคว้าตัวสุกิตะ ผมรวบตัวเขาจากด้านหลัง หมอนี่จะฆ่าสุกิตะ...! เมื่อคิดดังนั้นผมก็กลัวจนรู้ซมซานหัวร้างหลุดหัว ทว่าที่จริงแทนที่จะทำแบบนั้น ผมคิดว่าควรต๋อยเจ้าสุกิตะไปสักหมัดให้แทน แต่ผมมันขี้ลาดเอง

หลังจากนั้นคาวาเบะกับผมก็เริ่มสนิทสนมกัน ไม่นานนัก ยามาชิตะก็เข้าร่วมด้วย กลายเป็นสามเกลอเสียอย่างนั้น เจ้าแวนคาวาเบะ เจ้าอ้วนยามาชิตะ และผม ครั้งหนึ่งทั้งสองคนมาที่บ้านผมเพราะต้องทำการบ้านด้วยกัน คาวาเบะเอาแต่เข่าขาเมื่อถูกแม่ของผมชวนคุย ส่วนยามาชิตะทำน้ำผลไม้หกใส่โซฟา วุ่นวายแทบแย่ หลังจากทั้งสองคนกลับไป แม่บอกว่า “คราวหน้าชวนเพื่อนที่สนิทกว่านี้มานะ” ตั้งแต่นั้นมาผมก็ไม่ชวนใครมาบ้านอีกเลย

“นักสืบหรือ ดีจัง” ยามาชิตะหรือตายี่มกรู้มกริมขณะเข้าสู่